

тоді

ми полюбили сонце,
переживши шум вмираючого
дерева — у клетоті дрібних клітин.
за згнилим стовбуром
павук обмотує нам пам'ять :
хто ми ?
де — ми ?

і чомусь

занадто усміхаємося
без причин :
мабуть, щоб знову переплисти
літо огняне — немов
комаха, одурманена безсмертям і
від горя збожеволіла.

Збірка « [Нічні перекази](#) ».